

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 2T/62/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812010214
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Bielik
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2020:3812010214.16

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Prievidzi na hlavnom pojednávaní dňa 17.02.2020 v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Bielika a prísediacich Mgr. Márie Kmeťovej a Marty Gáplovskej v trestnej veci proti obžalovanému U. R.

rozhodol:

Obžalovaný U. R., nar. XX.XX.XXXX v Bojniciach, bytom U., T. XXX/X
sa
oslobodzuje:

Podľa § 285 písm. b) Tr. por. spod obžaloby pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 17.04.2009 v Prievidzi predstierajúc dostatok finančných prostriedkov na základe uzavretej a podpísanej zmluvy o prevode obchodného podielu v zmysle § 115 Obchodného zákonníka odkúpil od bývalých konateľov Ing. T. F., trvale bytom U., ul. R. T. XX a Ing. I. D., bytom U., ulica R. T. XXX/X obchodné podiely spoločnosti A. - A. V. s.r.o. U., B. cesta XX/B a spoločnosti Y. s.r.o. U. za dohodnutú kúpnu cenu vo výške 1.327.980,- euro, pričom dohodnuté termíny na uhradenie vystavených 6-ich zmeniek dodržal len čiastočne, a to uhradením zmenky v hodnote 3.320,- euro Ing. Vargicovi za spoločnosť Y. s.r.o. a zvyšných 5 zmeniek obžalovaný v lehote ich splatnosti a to najneskôr do 31. 12. 2009 vedome neuhradil, a neurobil tak dodnes, naopak obidve získané spoločnosti po hromadnom prepustení zamestnancov previedol na spoločnosť F. SE U., čím Občianskemu združeniu M. Q. L. T. - Q. so sídlom v U., G. P. č. X, ktorému boli dňa 22.10.2009 postúpené v zmysle zmluvy pohľadávky Ing. F. a Ing. D. z neuhradených zmeniek, spôsobil škodu v celkovej výške 1.067.320,- euro. Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. sa poškodená strana Občianske združenie M. bývanie L. jarkami - Q., G. F. č. 6, 97101 U., IČO: XXXXXXXX s nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. 2T 62/2012 zo dňa 17.09.2018 bol obžalovaný uznávaný vinným z obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, ako je uvedený vo výrokovvej časti tohto rozsudku. Obžalovanému bol za to uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, taktiež mu bol uložený trest zákazu činnosti vykonávať podnikateľskú a živnostenskú činnosť na dobu 5 rokov. Okrem toho bol obžalovanému uložený ochranný dohľad na dobu 2 roky. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obžalovaný bol zaviazaný uhradiť Občianskemu združeniu M. Q. L. T. - Q., G. F. č. X, 971 01 Prievidza, IČO: XXXXXXXX škodu vo výške 1.067.320,- euro.

Uznesením Krajského súdu Trenčín č. 23To 38/2019 zo dňa 16.09.2019 bol rozsudok Okresného súdu Prievidza č. 2T 62/2012 zo dňa 17.09.2018 podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. f) Trestného poriadku v celom rozsahu zrušený a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku bola vec vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd, okrem iného uviedol, že podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a

odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné, najmä z dôvodu, že súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní sa dôsledne nevysporiadal so všetkými okolnosťami majúcimi vplyv na výrok o vine a v nadväznosti na to aj na výrok o treste a náhrade škody. V časti svojho rozhodnutia odvolací súd vysvetlil svoj procesný postup - zamietnutie návrhov obhajcu na verejnom zasadnutí v súvislosti s navrhovaným prerušením trestného stíhania za účelom dosiahnutia rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, alternatívne Súdneho dvora EÚ o prejudiciálnej otázke. Taktiež uviedol, že sa nestotožnil s hlavnou procesnou námietkou v odvolaní obžalovaného týkajúcou sa „nezákonného prevzatia“ predmetnej veci vyšetrovateľkou úradu boja proti ich organizovanej kriminalite od vyšetrovateľa OR PZ Prievidza. Uviedol, že takýto postup bol v súlade s doterajšou ustálenou súdnou praxou, vychádzal z nariadenia ministra vnútra Slovenskej republiky, ktoré má svoj podklad v zákone o Policajnom zbore, ktoré inštitucionálne, organizačne a v konečnom dôsledku aj personálne zabezpečuje vyšetrovanie a skrátené vyšetrovanie trestných činov podľa Trestného poriadku. Odvolací súd sa taktiež vo svojom rozhodnutí vysporiadal s námietkou obhajoby v súvislosti s ustanovením § 230 ods. 2 písm. f) Trestného poriadku a taktiež s námietkou uvedenou v odvolaní obžalovaného v súvislosti s porušením jeho práva na obhajobu. Senát odvolacieho súdu v ďalšej časti svojho odôvodnenia do určitej miery prisvedčil odvolaniu obžalovaného v súvislosti s námietkami týkajúcimi sa formulácie tzv. skutkových viet v doteraz urobených rozhodnutiach orgánov činných v trestnom konaní a súdu prvého stupňa vo veci samej. Týka sa to rozdielnosti nielen v konaní obžalovaného (vrátane jeho možnej „podvodnosti“), ale aj v spôsobenom následku a napokon aj v samotných osobách poškodených. Odvolací súd uviedol, že v uznesení o začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku je uvedené, že páchatel „vylákal“ odpredanie obchodných podielov,pričom kúpne ceny neuhradil, čím poškodenému I. D. spôsobil škodu v celkovej výške najmenej 26.600,- euro..... Na toto uznesenie nadväzovalo uznesenie o vznesení obvinenia podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku obžalovanému, kde je v skutkovej vete uvedené, že obvinený „odkúpil“ obchodné podielyod Ing. I. D. a Ing. T. F. lehoty na uhradenie podpísaných zmeniek nedodržel....., vedome neuhradil, čím Občianskemu združeniu spôsobil škodu v celkovej výške 1.327.980,- euro. V obžalobe prokurátora je v skutkovej vete uvedené, že pred odkúpením obchodných podielov ... obvinený „predstieral“ dostatok finančných prostriedkovuhradil len časť kúpnej ceny a zvyšok vedome neuhradilhromadne prepustil zamestnancov odkúpených dvoch spoločnostíspoločnosti previedol na inú spoločnosť v Prahe, čím Občianskemu združeniu spôsobil škodu v celkovej výške 1.067.320,- euro. Napokon vo výroku rozsudku súdu prvého stupňa je uvedené „predstieranie“ dostatku finančných prostriedkov obžalovaným ... odkúpenie obchodných podielov ...uhradenie len časti kúpnej ceny a zvyšok vedome neuhradilhromadne prepustil zamestnancov odkúpených dvoch spoločností previedol spoločnosti na inú spoločnosť v Prahe, čím Občianskemu združeniu ...spôsobil škodu v celkovej výške 1.067.320,- euro. Odvolací súd uviedol, že medzi uznesením o začatí trestného stíhania (§ 199 ods. 1 Trestného poriadku) a odsudzujúcim rozsudkom musí byť zachovaná „totožnosť skutku“. Tým je zabezpečené, že odsudzujúci rozsudok sa bude týkať len skutku, pre ktorý sa začalo a viedlo trestné stíhanie (prípravné konanie a konanie pred súdom). Podstatnými zložkami skutku, v ktorom je videný určitý trestný čin, je konanie páchatela a ním spôsobený následok. Pri trestnom čine podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona je znakom skutkovej podstaty konanie (nekonanie) páchatela spočívajúce „v uvedení niekoho do omylu alebo využitia niečieho omylu“. Z ustálenej súdnej praxe pritom vyplýva, že samotné nedodržanie zmluvných podmienok, vrátenie nezaplatenia kúpnej ceny samo osebe nezakladá tzv. podvodný úmysel páchatela. Tento navyš spravidla musí existovať už v čase uzatvárania zmluvy medzi páchatelom a poškodeným. Teda úmysel obohatiť sa a uvedenie do omylu alebo využitie omylu sa musí časovo zhodovať. Z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní pritom bez akýchkoľvek pochybností nevyplýva „vylákatie“ odkúpenia obchodných spoločností obžalovaným (uznesenie o začatí trestného stíhania). Taktiež „predstieranie dostatku finančných prostriedkov“ (obžaloba, rozsudok súdu prvého stupňa) zo strany obžalovaného je zatiaľ najmä nedostatočne odôvodnené nezaplatením kúpnej ceny a neinvestovaním obžalovaného do „rozvoja“ kúpených spoločností. V súvislosti s tým senát odvolacieho súdu poukázal na vyššie uvedenú skutkovú vetu uznesenia o vznesení obvinenia, ktorá vôbec neuvádza, v čom je videné uvedenie do omylu alebo využite niečieho omylu. Vedome neuhradenie zmeniek takýto znak skutkovej podstaty trestného činu nezakladá. Podľa odvolacieho súdu skutok uvedený v uznesení o vznesení obvinenia nie je trestným činom podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona. V súvislosti s tým odvolací súd podotkol, že prokurátor krajskej prokuratúry v Trenčíne príkazom prepustil obvineného z väzby v prípravnom konaní dňa 28.02.2011 aj z dôvodu, že obvinenému I.. D. a I.. F.i „zaplatil“ za prevedené obchodné podiely (číslo listu 60 - 61). Aj keď „vylákatie“ prevodov obchodných podielov (začatie trestného stíhania) môže spočívať aj v „predstieraní“ dostatku finančných prostriedkov

(obžaloba, rozsudok súdu prvého stupňa), je potrebné uviesť, že z vykonaného dokazovania vyplýva (výpovede obžalovaného, I.. D., I.. Vargica a jeho syna Petra), že iniciátorom na kúpu a predaj obchodných podielov nebol obžalovaný, ale práve poškodený I.. Richter a I.. Vargic, ktorí začali hľadať investora zvonku (výpoveď svedka I.. U. Vargica). Za takýchto okolností, ak obžalovaný začal „rokovať“ s poškodenými, pričom vznikol medzi nimi obchodnoprávny vzťah o predaji obchodných podielov so všetkými tomu patriacimi náležitosťami (zmluva o predaji obchodných podielov, zmenky, notárskej zápisnice) vylúčenie predaja obchodných podielov vo svetle zakladajúcom trestnoprávny vzťah je veľmi pochybné. Taktiež skutková okolnosť v podobe „predstierania“ dostatku finančných prostriedkov zatiaľ má vyplývať z nezaplatenej kúpnej ceny obžalovaným. Poškodený I.. D. a I.. F. pritom sami priznali chybu v tom, že si dostatočne neoverili finančnú solventnosť obžalovaného. Svedok I.. D. Q. z Dexia banky (poskytla úver poškodeným) vo svojej výpovedi uviedol, že zo stretnutia a po rozhovore s obžalovaným mal pocit, že obžalovaný je osoba, ktorá disponuje finančnými prostriedkami a že I.. F. mu teda predstavilo osobu, ktorá dotiahne projekt výstavby bytov do konca. Z pohľadu hodnotenia vzniknutého trestnoprocesného vzťahu (vznesenie obvinenia) z pohľadu toho, či došlo aj ku vzniku trestnoprávneho vzťahu (skutočný páchatel' a jeho povinnosť podrobiť sa sankcii) má v tomto prípade význam aj to, za akých okolností vznikol predmetný obchodnoprávny vzťah (osoby prevádzajúce obchodné podiely). Z výpovede tretieho spoločníka poškodeného I.. D. a I.. F.a, Mgr. L., ale najmä z výpovede svedka I.. C., ktorý bol v spoločnosti A. energia daňovým poradcom 15 rokov, vyplýva „veľmi zlý ekonomický“ stav predmetných spoločností. A. zlý stav, podľa tohto svedka pramenil z toho, že rozhodnutie o výstavbe bytov bolo len východisko z núdze, spoločníci a konatelia podcenili svoje schopnosti (dovtedy podnikali v oblasti tepelnej energie s pomocou nemeckého kapitálu). Toto všetko vzniklo v dôsledku toho, že poškodeným nevyšiel projekt tepelného hospodárstva v meste Ružomberok, s ktorým mali dosť veľké výdavky. A. svedok dokonca uviedol, že konatelia spoločnosti tajili a nielen pred ním, prevod obchodných podielov na obžalovaného. Svedok dokonca vyslovil „úvahu“ či konatelia spoločnosti hľadali finančne solventného budúceho vlastníka spoločnosti alebo sa ich chceli len zbaviť. Takáto úvaha vo veci nezaujatého svedka, ktorý mal veľmi dobrý prehľad o ekonomickom stave spoločností, má mimoriadny význam vzhľadom na jeho objektivitu, keď navyše tento svedok vyslovil aj názor, že ak by neboli predané obchodné podiely, bola by skončila spoločnosť A. energia v likvidácii. V tejto súvislosti je potom potrebné vyhodnotiť okrem, takto zhodnotenej ekonomickej kvality predmetu kúpnopredajných zmlúv aj to či vôbec poškodený I.. D. a I.. F., takto postupovali v súlade so zásadami poctivého obchodného styku, a to nielen voči obžalovanému, ale najmä voči takmer šesťdesiatim budúcim vlastníkom bytov, od ktorých vybrali zálohy spolu vo výške 829.848,- euro a od banky Dexia úver vo výške 961.000,- euro, ktorý dokonca začali splácať z vybratých záloh. Odvolací súd uviedol, že si kladie významnú otázku v tom, ako by riadne vyplatené zmenky (kúpnopredajná cena) do rúk I.. D. a I.. F.a vlastne pomohli pri dokončení realizácie projektu výstavby bytov, kde budúci vlastníci bytov sa združili do občianskeho združenia. Obžalovanému je pritom kladené za vinu nie „nedokončenie“ výstavby bytov, ale to, že s podvodným úmyslom „kúpil“ obchodné spoločnosti. Napokon o tom, že tento projekt výstavby bytov sa do 17.04.2009 (deň odkúpenia obchodných podielov) dostal bez akejkoľvek súvislosti s konaním obžalovaného do veľmi zlej ekonomickej ale aj realizačnej situácie (výstavba bytov nebola zabezpečená okrem financií ani všetkými potrebnými projektovými a schvaľovacími dokumentmi) vyplýva aj z toho, že I.. F. a I.. D. sa sami vo veci necítili poškodení a predmetné zmenky „bezodplatne“ previedli na predmetné občianske združenie, pričom ich hodnota bola vyše 1.000.000,- euro. Nepochybne zo strany týchto osôb nešlo o „charitatívny“ akt finančnej pomoci. Senát odvolacieho súdu pri zhodnotení aj vyššie uvedených okolností prípadu spolu s niektorými nesprávnymi úvahami súdu prvého stupňa vyslovuje pochybnosť či práve obžalovaný je subjektom možného trestnoprávneho vzťahu. Úvahy súdu prvého stupňa o vedomí zložitej finančnej situácie kupovaných spoločností ako aj o tom, že mal finančné zdroje použiť na preklopenie zložitej finančnej situácie sú nepresné. Žalovaná trestná činnosť obžalovaného nemôže mať ani nemá nič spoločné so stavom výstavby predmetných bytov ku dňu 17.04.2009, ktorý stav podľa vyjadrenia splnomocnenca poškodených na verejnom zasadnutí trvá dodnes. Odvolací súd uviedol, že nemôže nevysloviť úvahu, že, ak by do „riešenia“ vzniknutých obchodnoprávnych vzťahov (predaj obchodných podielov, výstavba bytov) neboli „vstúpili“ orgány činné v trestnom konaní, súdy zaoberajúce sa takýmito vzťahmi mohli na základe návrhov dotknutých strán už dávno rozhodnúť prinajmenšom o neplatnosti predmetného prevodu obchodných podielov, ako aj o nárokoch budúcich vlastníkov bytov združených v občianskom združení. Najmä dvojité zabezpečenie predmetného prevodu obchodných podielov cestou notárskych zápisníc a zmenkami pri nedodržaní termínov splatnosti zo strany obžalovaného, by viedlo prakticky k bezproblémovému odstúpeniu od predmetných zmlúv súdnou cestou. Odvolaciemu súdu nie je známe, prečo I.. D. a I.. F. vzali späť svoje návrhy na súd na zrušenie predmetných zmlúv o prevode obchodných podielov. Senát odvolacieho súdu

vysslovil právny názor aj na odvoláciu námietku týkajúcu sa nezákonnosti zmeny v osobe poškodených v priebehu trestného stíhania. Podľa neho je potrebné uviesť, že trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona je dokonaný po dokončení obohatením páchatel'a alebo iného. Ak sa obžalovanému kladie za vinu, že nemal v úmysle za predmetné obchodné podiely zaplatiť, tak trestný čin mal byť dokonaný momentom kúpy týchto obchodných podielov s úmyslom sa obohatiť. Z uvedeného, potom ale vyplýva, že obžalovaný mal trestným činom spôsobiť škodu I.. F.ovi a I.. D., ktorí mu predali predmetné obchodné podiely. Následný prevod predmetných zmeniek vyššie uvedenými poškodenými na občianske združenie M. bývanie L. T. - Q. na tejto skutočnosti nič nemení. Podľa § 46 ods. 1 Trestného poriadku je poškodený v trestnom konaní, okrem iného, osoba, ktorej mu bola trestným činom spôsobená majetková škoda. Z tohto, potom ale vyplýva, že trestnou činnosťou mohla byť spôsobená škoda len osobám, ktorým pri podvodnej kúpe obchodných podielov nebola zaplatená kúpna cena. V súvislosti s tým odvolací súd uviedol, že v čase možného spáchania (dokonania) predmetnej trestnej činnosti vyššie uvedené občianske združenie ani neexistovalo. Podľa § 46 ods. 3 Trestného poriadku môže poškodený v trestnom konaní, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahraďiť túto škodu (tzv. adhézne konanie). Z uvedeného ustanovenia, ale vyplýva, že predmetné občianske združenie si ani nemôže v tomto trestnom konaní uplatňovať nárok na náhradu škody, pretože možným trestným činom obžalovaného tomuto združeniu škoda spôsobená nebola. A. právny názor platí len pre trestné konanie, majetkové nároky občianskeho združenia proti iným osobám (vrátane obžalovaného) pritom s týmto právnym názorom nie sú dotknuté, nemôžu však byť uplatňované v tomto trestnom konaní. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil v celom rozsahu. V novom konaní sa bude musieť súd prvého stupňa znovu vysporiadať s nejasnou skutkovou okolnosťou v tom, akým preukázaným (nie predpokladaným) spôsobom obžalovaný mal poškodených uviesť do omylu respektíve ich omyl využiť. Do svojich skutkových, ale právnych úvah bude musieť súd prvého stupňa zahrnúť aj vyššie popísaný „stav“ predmetných kupovaných spoločností, a to aj z pohľadu toho, že obžalovaný mal týmto prakticky za pôvodných dvoch majiteľov prevziať na seba takmer 60 „podvedených“ budúcich majiteľov bytov. Okolnosť, že obžalovaný nevedel oprávnené nároky týchto osôb uspokojiť (najmä pokračovať vo výstavbe bytov), je pre posudzovanie jeho trestnej zodpovednosti irelevantná. Pre posudzovanie trestnej zodpovednosti pri trestnom čine podvodu pri kúpnopredajnej zmluve mal pritom nepochybne aj význam poctivosť obchodného styku obidvoch strán. Predmetného trestného činu sa totiž podľa ustálenej súdnej praxe nemusí vždy dopustiť len kupujúci (ktorý, napríklad, od počiatku nechcel zaplatiť kúpnu cenu) ale aj predávajúci (ak, napríklad, úmyselne zatajil kvalitu predmetu kúpnopredajnej zmluvy). V súvislosti s tým potom vzniká otázka či „poctivosť“ v obchodnom styku musí byť nevyhnutne posudzovaná ako trestná zodpovednosť trestnými súdmi. To má na mysli odvolací súd aj takzvanú „ultima ratio“ (posledný, krajný prostriedok), kedy sú prostriedky trestného práva uplatňované na „súkromnoprávne“ vzťahy.

Prvostupňový súd, podľa § 327 ods. 1 Trestného poriadku, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý tento vyslovil vo svojom uznesení zo dňa 16.09.2019 a ktorý bol konštatovaný vyššie, keďže odvolací súd vo svojom rozhodnutí nenariadil vykonať nejaké úkony a dôkazy; podľa § 269 Trestného poriadku na hlavnom pojednávaní oboznámil uznesenie Krajského súdu Trenčín číslo 23T 38/2019 zo dňa 16.09.2019.

Po prevedenom dokazovaní prvostupňový súd, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu dospel k záveru, že skutok uvedený vo výrokovej časti tohto rozsudku a predtým v podanej obžalobe nie je trestným činom a nie je dôvod na jeho postúpenie na rozhodnutie inému orgánu, a preto podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku obžalovaného oslobodil spod obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom. V tomto smere treba predovšetkým zdôrazniť tú skutočnosť, že skutkový dej uvedený v obžalobe sa síce stal, avšak nenapĺňa skutkovú podstatu obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, pre ktorý bola podaná obžaloba na obžalovaného. Podľa ustálenej súdnej praxe samotné nedodržanie zmluvných podmienok, v tomto konkrétnom prípade nezaplatenie kúpnej ceny obžalovaným, samo osebe nezakladá podvodný úmysel obžalovaného a nebolo preukázané, že takýto podvodný úmysel existoval už v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy medzi obžalovaným a poškodenou stranou. Nebolo preukázané, že by v prípade tohto skutku sa časovo zhodoval úmysel obžalovaného obohatiť sa a uvedenie do omylu alebo využitie omylu poškodenej strany. Taktiež nebolo v konaní jednoznačne preukázané, že by obžalovaný vylákal odkúpenie obchodných spoločností, ako bolo uvedené v uznesení o začatí trestného stíhania. Pokiaľ sa týka predstierania dostatku finančných prostriedkov ako bolo tvrdené v obžalobe a v prvom rozsudku súdu prvého stupňa, toto nie je možné odôvodniť len nezaplatením kúpnej ceny a neinvestovaním obžalovaného do rozvoja kúpených spoločností. V konaní nebolo preukázané to, čo je uvedené v

skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia, že obžalovaný poškodenú stranu uviedol do omylu alebo využil jej omyl. Samotné vedomé neuhradenie zmeniek nenapĺňa skutkovú podstatu trestného činu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona. Je tiež potrebné poukázať na tú skutočnosť, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že iniciátorom na kúpu a predaj obchodných podielov nebol obžalovaný, ale práve I.. D. a I.. F., ktorí začali hľadať investora zvonku. Toto potvrdil vo svojej výpovedi svedok I.. U. F.. Medzi obžalovaným a poškodenými, ktorí rokovali o predaji uvedených spoločností vznikol obchodnoprávny vzťah, tento sa týkal predaja obchodných podielov so všetkými k tomu patriacimi náležitosťami akými sú zmluva o predaji obchodných podielov, zmenky, notárske zápisnice. Nemožno potom hovoriť o trestnoprávnej zodpovednosti v súvislosti s vylákaním obchodných podielov. Taktiež je potrebné v súvislosti s vyššie konštatovanými skutočnosťami poukázať na určité skutočnosti, ktoré boli preukázané v konaní svedeckými výpoveďami viacerých svedkov. Aj samotní svedkovia I.. D. a I.. F. si vo výpovedi na hlavnom pojednávaní priznali chybu v tom, že si dostatočne neoverili finančnú solventnosť obžalovaného. Svedok I.. Q. (pracovník banky Dexia, ktorá poskytla úver poškodeným) potvrdil, že po stretnutí s obžalovaným mal pocit, že obžalovaný je osobou, ktorá disponuje finančnými prostriedkami a ide teda o osobu, ktorá dotiahne projekt výstavby bytov do konca. Pri hodnotení možnej trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného treba zdôrazniť aj určité skutočnosti na strane osôb, ktoré prevádzali obchodné podiely. Svedok Mgr. L., taktiež svedok I.. C. vo svojich výpovediach potvrdili, že prevádzané spoločnosti, spoločnosti, ktoré kupoval obžalovaný, v čase predaja týchto spoločností boli vo veľmi zlom ekonomickom stave. Podľa svedka I.. C. tento zlý stav pramenil z precenenia schopnosti I.. D. a I.. F. a v predchádzajúcom podnikaní, týmto predtým nevyšiel projekt tepelného hospodárstva v Ružomberku. Svedok tiež uviedol, že títo svedkovia dokonca tajili a to nielen pred ním prevod obchodných podielov na obžalovaného. Tiež vyslovil názor, že títo svedkovia hľadali finančne solventného budúceho vlastníka spoločnosti z dôvodu, že sa chceli spoločností zbaviť a v prípade, že by neboli predané obchodné podiely bola by skončila spoločnosť A. energia v likvidácii. Taktiež si treba položiť otázku či v prípade, že by obžalovaný riadne vyplatil zmenky v plnej výške, či táto skutočnosť by významným spôsobom pomohla pri realizácii projektu výstavby bytov. Obžalovanému nebolo kladené za vinu, že nedokončil výstavbu bytov, ale to že uvedené spoločnosti kúpil v podvodnom úmysle. Treba zdôrazniť, že už v čase odkúpenia obchodných podielov obžalovaným dňa 17.04.2009 projekt výstavby bytov bol vo veľmi zlej ekonomickej a realizačnej situácii. Chýbali finančné prostriedky, rôzne povolenia na výstavbu. Je potrebné zdôrazniť, že žalovaná trestná činnosť obžalovaného nemôže mať nič spoločné so stavom výstavby projektu ku dňu 17.04.2009, keď obžalovaný odkúpil obchodné podiely uvedených spoločností. Podľa názoru súdu okolnosť, že obžalovaný nevedel uspokojiť oprávnené nároky takmer šesťdesiatich podvedených budúcich majiteľov bytov, pokračovať vo výstavbe bytov, je pre posudzovanie jeho trestnoprávnej zodpovednosti irelevantná, pre posudzovanie trestnoprávnej zodpovednosti pri trestnom čine podvodu má nepochybne význam aj poctivosť obchodného styku oboch strán. Podľa názoru súdu, v zhode s právnym názorom odvolacieho súdu bolo možné celú situáciu (predaj obchodných podielov, výstavbu bytov) riešiť v občianskoprávnom konaní. Vzhľadom na všetky konštatované skutočnosti, súd podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil obžalovaného spod obžaloby pretože skutok nie je trestným činom. Aj, keď odvolací súd v súvislosti s poškodenou stranou Občianske združenie M. bývanie L. T. - Q. vyslovil právny názor, že občianske združenie nemôže v tomto trestnom konaní uplatňovať nárok na náhradu škody voči obžalovanému. Súd podľa ustálenej súdnej praxe v súvislosti s rozhodnutím o oslobodení obžalovaného spod obžaloby, nemal inú možnosť len v zmysle § 288 ods. 3 Trestného poriadku občianske združenie s nárokom na náhradu škody odkázať na civilný proces.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho vyhlásenia cestou tunajšieho súdu ku Krajskému súdu v Trenčíne.